

Qui paga, mana

Helmut Kohl acaba de batre el rècord de permanència en el poder de tots els caps de govern dels estats europeus. Però els llibres d'història, com assenyalava fa pocs dies *The Economist*, no el recordaran per això sinó perquè ha aconseguit la unificació d'Alemanya per la via democràtica i pacífica. També el recordaran com a successor del canceller Konrad Adenauer, que va encadenar per sempre més el destí d'Alemanya al de la resta d'Europa.

Kohl ha rematat la feina d'Adenauer fent una aposta a tot o res per la unió monetària, que convertirà els quinze països de la Unió Europea en una sola potència econòmica (si a Londres no els sembla malament, és clar). Més coordinats que mai, els Quinze s'encaminaran també cap a la unitat d'acció política en el terreny internacional, una de les assignatures pendents més clamoroses. Sens dubte, els anhels dels ideòlegs que han propugnat una Europa unida, democràtica i solidària estan més a prop que mai, però això no hauria estat possible sense la determinació de Kohl.

Són consideracions sabudes, que no s'han d'oblidar a l'hora d'analitzar el comportament dels alemanys en aquests moments, en la recta final cap a la moneda única. Per exemple, el govern de Bonn mirarà amb lupa l'informe sobre l'economia dels països comunitaris que la Comissió Europea aprovarà aquest dimecres, dia 6 de novembre. Si hi ha algun país que s'hagi passat de la ratlla dels compromisos adquirits en l'anomenat "pla de convergència", hi haurà garrotada. Alemanya exigirà garrotada.

A Brussel·les anticipen que els països que estan en la corda fluixa són Portugal, Espanya i Gran Bretanya (a part d'Itàlia i Grècia, que no els quadren els números ni amb pintura). I això essent benèvol. El càstig previst per

als infractors dels sagrats compromisos de Maastricht és quedar-se sense els diners dels fons de cohesió de la Unió Europea, que tenen com a missió ajudar els països més pobres a resistir el ritme dels més rics, cosa que serà molt difícil quan hi hagi la moneda única. I l'estat espanyol és qui rep més diners nets de Brussel·les, segons un informe que el ministre de finances alemany, Theo Waigel, va enviar fa uns dies a Kohl.

Per tant, l'informe de la Comissió d'aquesta setmana i la reacció dels alemanys seran decisius per saber si el govern espanyol pot comptar amb els 64.000 milions de pesetes dels fons de cohesió que enguany encara no ha cobrat de Brussel·les (en total li'n toquen 213.000 milions). Els ministres Rodrigo Rato i Abel Matutes han fet tantes gestions com han pogut perquè la sang no arribi al riu, si les conclusions de la Comissió són dolentes per a l'estat espanyol. També, en van fer, directament amb Kohl, Jordi Pujol i José María Aznar.

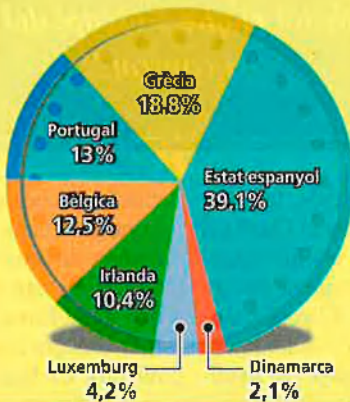
Ara Alemanya és el país que aporta més diners per a les arques comunitàries, malgrat el gran esforç econòmic que ha de fer per reconstruir l'ex-Alemanya de l'Est i el que farà també per ajudar els països de l'antic bloc soviètic. Que ningú no s'enganyi. Si al final els alemanys no exigeixen sancions aquesta vegada, ho poden fer en el futur. Se senten prou legitimats per per decidir qui marca la disciplina dins la UE i si han apostat per Europa no es perquè vinguin els altres i ho espatllin.

JORDI FORTUNY

“Si hi ha cap país que s’hagi passat de la ratlla dels compromisos del pla de convergència, Alemanya exigirà garrotada.”

ELS PAÏSOS QUE COBREN DE LA UE

ACLARIMENT: En l'article de la setmana passada publicat a la p. 19, "Piqué s'enrampa", hi havia una errada important: el Banc de Santander no té el 25% del capital d'Endesa, com dèiem, sinó el 3%. El mateix error quedava recollit en el gràfic de la pàgina 15. De tota manera, és un 3% valorat en més de 60.000 milions de pesetes. ■